

"נהגים בקופסאות פלדה"

יום ירושלים, גבעת התחמושת, 9 במאי 1994

יש מראות שמלווים את האדם כל ימי חייו. יש מראות שאין שוכחים אותם עד יום אחרון. מראות ירושלים שלי, שלנו, הם כאלה. אני זוכר, כמו היה זה אתמול, את אזרחי ירושלים המופגזת והירויה, המתרוצצים כפופים מאימת הצלפים ברחובות העיר. אני זוכר את פניהם העיפות בתור להקצבת האורז, הקמח וג'ריקן המים. אני זוכר את השיירות העולות אל העיר, את הנהגים בתוך קופסאות הפלדה, קופאים בצינת החורף, מזיעים בימי השרב. אני זוכר את הלהבות שעלו מתוך המשוריינים, את זעקות הפצועים ואת שתיקת המתים. אני זוכר את חבריי לחטיבת "הראל" – חיילי - אשר יחד עם חיילי החטיבה הירושלמית הלכנו לילה לילה אל הקרבות, סביב ירושלים והריה, אל הכפרים הערביים, וחזרו עם בוקר - חסרים והשורות מתדלדלות יותר ויותר. ואני זוכר, תשע-עשרה שנים אחרי, את האזהרה לחוסיין, את הפגזים הראשונים, את הפקודה לצאת לדרך.

וגם את הצנחנים ואנשי חטיבת ירושלים לוחמי "הראל" בגרסתם המשוריינת, הפורצים אל תוך החומות ואל הגבעות וההרים סביב, ואת תושבי ירושלים המלווים אותם בתפילות, ואת הדמעות מול הכותל, והשורות הארוכות- ארוכות של המתים, והשמות.

אנחנו זוכרים - ואנחנו יודעים כי ירושלים היא לב ליבו של העם היהודי, ובירתה המאוחדת, האחת והיחידה, של מדינת ישראל.

ואנחנו יודעים כי זה המקום שאליו פונה כל יהודי בתפילתו ועליו חלמו דורות וכתבו משוררים, ולכן, מבחינתנו, ירושלים היא שלנו - הייתה ותהייה שלנו, כאשר תמיד הבטחנו וקיימנו מתן חופש פולחן לבני הדתות וגישה חופשית לכל המקומות הקדושים.

אנו מעלים היום זכרם של כה רבים שלחמו על העיר ולא זכו. ואנו מצדיעים לכם, הלוחמים, שהבאתם לנו את העיר, ואומרים לכם: תודה.

וכמו תמיד: מעלים את ירושלים על ראש שמחתנו.

